

ויליאם בטלר ייטס¹

הַבּוֹז לֹא יִשְׁמַע אֶת קוֹל שׁוֹלְחָהּוּ

מאנגלית: זיוה שמיר

לדה והברבור

וּלְפֶתַע, הֵן! מִטַּת כָּנָף חוֹבֶטֶת
עֲלֵמָה נוֹטָה לִפְל. וּכְבֹר שׁוֹקָה לְטוֹף
בְּשֹׁחַר טַפְרָיו. פִּיו צוֹאֲרָה לוֹפֶת; אֶת
רַכּוֹת שְׂדֵיהָ הוּא מְצַמֵּיד אֵלָיו לְגוֹף.

כִּיצַד תּוּכַל יְדֵה הַמְּבַעֲתָה הַדֹּף
אֶת פֶּאֶר צִיצֵת הָעוֹף מִבֵּין רַגְלֶיהָ?
וּבִלְבֵן יִצְוֶעָה אֵיךְ לֹא תַחֲוֹשׁ בְּדַפֵּק
סוּפֶת לְבוֹ שֶׁל זֶר הַנֶּחַח עָלֶיהָ?

מִרְטֻט חֲלָצִים, שֵׁם נוֹלֵד
מִגְדֵּל מֵט, קִיר נוֹטָה וְגַג בּוֹעֵר
וְאַגְמָמֶנוֹן מֵת.

וּמִשְׁכָּבֶר דֶּלֶק, הַשִּׁיג וּבָה רָדָה,
אֶף הַפִּכָה כֹּלֵת דְּמִים לְפָרָא מְכֻנָּה, הָעֵט
עָלֶיהָ בְּחֻמָּה, הָאֵם נֶסֶךְ בָּהּ קִצֵּת יוֹתֵר
יָדְעָה, בְּטָרֶם יִשְׁמְטָה מִפִּיו בְּלֹא חֲמֻדָּה?

1 ויליאם באטלר ייטס (סנדימן, אירלנד, 1865 – מנטון, צרפת, 1939), מגדולי השירה המודרניסטית.

ביאת משיח

סובב סובב הגירוסקופ המִתְרַחב,
הבז כבר לא ישמע את קול שולחֵהוּ;
הכל נמוט, ציר העולם נשָׁבֵר;
תבל – זירה לִתְהוּ מִשְׁתַּלַּח.
בשוא גלי דמים בְּמִרְחָבֵי אֵין-סוֹף
טָבְעוּ כָּל גְּנוּזֵי תְּמִימוֹת וְטָקֶס,
הַצְדִּיקִים אֲבָדוּ אֲמוּנָתָם, בְּעוֹד שֶׁלֵב
הַרְשָׁעִים נִמְלֵא מִשְׁנֵה עֲזוֹז וּמָרָץ.
בָּרִי, גְּלוּי שְׁכִינָה הוּא שְׁקֶרֶב וּבָא
בָּרִי, בִּיאַת מְשִׁיחַ לֹא תִתְמַהֲמָה.
בִּיאַת מְשִׁיחַ! טָרָם נִכְרְתוּ מַלְאִכִּים מִפִּי
וּכְבֹּד עוֹלָה צֵל נְפִילִים מֵעַב וְרוּחַ
מִכָּהָה עֵינִי: אֵי שָׁם בִּישִׁימוֹן
גּוֹפּוֹ כְּשֶׁל לְבִיא, פָּנָיו כְּפָנֵי אָדָם
וּמִבְטּוֹ רִיק וְאַכְזָר כְּעֵין חֲמָה,
מְנִיעַ יֶרְכִיו לְאֵט, וּסְבִיבוֹתָיו
תְּשׁוּט סַחְרָחֶרֶת צִלְלֵי עוֹפּוֹת מְדַבֵּר נִבְעָתָת.
וְשֶׁב הַלֵּילָה כְּשֶׁהָיָה; עֲתָה לְבִי יִגִּיד לִי:
אַלְפִים שָׁנוֹת תְּנוּמָה שְׁאֵנָה כְּאֶבֶן
חֲרָדוֹ לְבִלְהוֹת מִטְלִטְלַת הָעָרֶשׁ;
אֵיזוֹ חֲיָה רָעָה הִגִּיעָה שְׁעָתָה סוֹף-סוֹף
לְהִתְנַהֵל אֶט-אֶט כְּדִי לְהוֹלִיד בְּשָׁדוֹת בֵּית-לָחֶם?